EL PÈSOL NEGRE

REVISTA LLIBERTÀRIA DEL BERGUEDÀ

INFORMACIÓ, CRÍTICA, PENSAMENT, HUMOR, DENÚNCIA, CREACIÓ

Época II Núm. 8 | Desembre-Gener de 2001-02 | Difusió gratuïta

Sumari de titulars

CONTRA L'AJUNTAMENT, BERGA ES MOU!!

Moltes de les diverses associacions culturals de Berga arriben a un comú acord per pressionar l'Ajuntament de forma conjunta i creen la plataforma "Berga es mou!". (Pàg. 3)

El Pèsol Negre es manifesta a través de l'editorial. La resta d'articles i opinions són responsabilitat dels seus autors.

Extens debat sobre nacionalisme. (Pàgs. 9-13)

Els articles antinacionalistes publicats en l'anterior número han tingut repercussions.
En aquest apartat hi trobem dos articles de resposta i un de recolzament als publicats en l'anterior número.

Homenatge al company anarquista "Ramonet Xic".(Pàgs.3-4)

Els seus companys i amics li dedicaren un senzill homenatge, on es van llençar les seves cendres.

I A MéS A MéS: Contes, poesia etç...

ESPECIAL POSTER DE LES EMPRESES MÉS EXPLOTADORES DE LA COMARCA.(Pàgs centrals)

EDITORIAL

FELIZ NAVIDAD, FELIZ FALSEDAD. Ja hi tornem a ser. El Nadal a tornat i es torna a celebrar –com cada any- la gran festa del consum i la hipocresia. Festa en què és recordat –just pels seus enemics- el naixement d'un rebel poc afortunat. El Nadal és una de les dates preferides pel capitalisme, és una festa en què el consum irracional, les desigualtats, la misèria i la hipocresia prenen dimensions més escandaloses. Enfront el Nadal dels capellans, els banquers i "dels borregos interessadament inconscients" que dansen la seva insultant cançó, proposem consciència, reflexió i acció revolucionària. Aquest procés que ha de partir de l'individu, ha de possibilitar l'acció individual primer i col·lectiva en segon lloc, de manera que la revolució sigui un procés imparable. Aquests dies nosaltres no tenim res a celebrar i molt a fer.

Des del Pèsol Negre lamentem que no s'hagi pogut celebrar el concert programat pel passat 15 de desembre pels col·lectius llibertaris berguedans a causa d'una forta nevada. Esperem que es redreci la dura situació econòmica d'aquests col·lectius després de patir aquestes greus pèrdues.

També des del Pèsol Negre volem lamentar que l'anunciat anuari del 2001 no es podrà publicar, almenys de moment, doncs no tenim recursos per fer possible la seva edició.

Per aquestes dates també hem sabut pels mitjans de desinformació que el cas del 24 de juny a Barcelona (relatat en detall en el Pèsol nª 6) està en procés d'arxivar-se després d'haver declarat el cap de la policia antiavalots i haver justificat la càrrega policíaca. En la seva declaració el senyor policia nega totalment que els seus agents fossin els provocadors i els qui provoquessin les destrosses en el mobiliari urbà (tot i que hi ha desenes de testimonis així com vídeos que demostren el contrari).

Des d'aquest Pèsol Negre també ens volem solidaritzar al màxim amb el pres **José Bartolomino,** pres de Berga actualment empresonat a un centre d'extermini de Madrid, que està en vaga de fam per exigir que el traslladin a una presó catalana. Com a llibertaris estem en contra de tota institució que ataqui a la llibertat de l'individu i conscients que amb la presó sols es condemna la pobresa: **A TERRA ELS MURS DE LES PRESONS.**

Aquests dies també ens hem assabentat que Mumia Abu-Jamal ja no està al corredor de la mort. L'han absolt de la pena de mort però no l'hi han concedit un nou judici, almenys de moment. Si en sis mesos no accepten fer-li un nou judici serà igualment condemnat a cadena perpètua.

Volem recordar que les opinions expressades als diferents articles són responsabilitat dels seus autors. Volem que el Pèsol sigui plural, per tant si no esteu d'acord amb els articles expresseu-vos, ja que al Pèsol ho podeu fer. D'altra banda, el contingut del Pèsol respon a les ganes i necessitat d'expressar-se de les persones que, en cada moment, tenen més inquietuds. Per tant, ja ho sabeu, a treure's la mandra i a escriure. A més, volem insistir que qui vulgui denunciar qualsevol injustícia, té les pàgines del Pèsol Negre al seu servei.

En un altre ordre de coses, el Pèsol Negre no pot deixar de denunciar l'assetjament i la intimidació que per part dels cossos repressius de la generalitat, de moment han patit alguns Casals independentistes de Berga. Igualment denunciem l'assetjament burocràtic que paral·lelament ha iniciat l'Ajuntament de Berga, cap a tots els col·lectius juvenils de la ciutat. Va arribar 1976, 77, 78..., i ells segueixen manant: els mateixos gossos amb diferents collars. Però han de saber que no aturaran les ànsies de llibertat del poble. Glaçats per fora i encara amb foc per dins, us convidem a la lectura d'aquest primer pèsol de l'any.

SALUT I ANARQUIA!!

Les diferents empreses a sota anunciades no tenen perquè compartir la ideologia dels diferents articles de la revista

El text que presentem a continuació ha estat redactat i consensuat per les entitats culturals i juvenils que a dia d'avui formen part de "Berga es mou". Cal deixar clar que es tracta d'un text de mínims, obert a noves aportacions i reivindicacions. Per poder debatre el text i les problemàtiques que pateix el món cultural i juvenil de la ciutat, hem convocat una assemblea general, oberta a tothom, pel dissabte 19 de gener de 2002 a les 18:00 al Centre Cívic de Berga, c/. Mestre de Pedret s/n. Us hi esperem.

Berga es mou
Plataforma d'Associacions Culturals i juvenils de Berga

bergaesmou@hotmail.com

Qui som: Som diverses entitats i associacions culturals i juvenils, privades i sense ànim de lucre, de la ciutat de Berga, que patint unes problemàtiques comunes hem decidit associar-nos. Els problemes comuns que tenim provenen de la nostra relació amb l'Ajuntament de Berga, el qual no es caracteritza precisament per donar massa suport a aquestes entitats, sinó tot el contrari, ens posa traves a tots els nivells.
Aquesta actitud cega, autoritària i mancada de pràctica democràtica és deplorable i patètica, i volem fer-la pública.

Per tant, exigim:
1.- Un canvi d'actitud de l'Ajuntament, en especial de les regidories de Cultura i Joventut.
2.- L'exempció d'impostos aplicats a activitats precisament destinades a la gestió econòmica de les entitats.
3.- Més suport econòmic per a les entitats culturals i juvenils que, sense ànim de lucre i amb molt d'esforç econòmic i personal, són la base indiscutible de la cultura berguedana. Suport econòmic que no es pot desvincular de l'exempció d'impostos.
4.- Que qualsevol resposta de l'Ajuntament vagi adreçada a la Plataforma –per correu electrònic- i no a qualsevol de les entitats o membres que la componen.
5.- Canvis profunds en les actituds i les normatives municipals. No ens conformem amb solucions temporals ni actituds caciquils ni paternalistes.
6.- La present plataforma queda oberta a noves iniciatives, en funció de la voluntat dels seus membres.

Formen part de "Berga es mou": Casal Panxo, Casal Moragues, Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, Associació Columna Terra i Llibertat, Ateneu Llibertari del Berguedà, Berguedana de Jazz, Pèsol Negre, Maulets, JERC, CEPC i Associació de Parats.

EN RECORD D'EN RAMON CASALS "RAMONET XIC"

El passat dia 25 de novembre va ser col·locada a la muntanya de Queralt, una placa de pedra en record del company i amic Ramon Casals, "Ramonet Xic". Concretament la placa era col·locada al balcó més pròxim de l'indret d'on es tiren amb parapent, on hi ha la placa d'en Garreta i un tal sant de Loyola.
Aquest homenatge estava emmarcat dins els actes d'inauguració del local del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs i l'Associació Cultural Columna Terra i Llibertat.
El company Ramonet ens deixava el passat 24 d'abril i la col·locació de la placa volia perpetuar el record i l'homenatge que els llibertaris, més enllà de les primeres pancartes en el seu record de l'1 de maig, li volguérem dedicar. Per conèixer més l'amic "Ramonet" us remetem al Pèsol núm. 1, en el què surt un article seu, i al núm. 4 que en gran part està dedicat al seu record.
La col·locació de la placa va ser possible gràcies a la voluntat i la força de diferents persones i col·lectius que se l'estimaven: des dels seus familiars fins als "Amics del Ramonet", passant per l'Associació Columna Terra i Llibertat", l'Ateneu Llibertari del Berguedà, el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs i en definitiva, per tots els llibertaris berguedans.
A l'acte hi van assistir i participar moltes persones, es digueren breus i diverses paraules. Fou, de veritat, un acte senzill i sentit. El Pèsol Negre, com no, es suma a l'homenatge i cedeix les seves pàgines a qui vulgui recordar el nostre company.

La redacció

DESINFORMACIÓ PERILLOSA

Amb data del 25 de novembre de 2001, vam recordar al company "Ramonet Xic", amb la col·locació d'una placa senzilla, com ell, a Queralt. Personalment, no el vaig conèixer massa, però, totes les opinions presents (familiars, amics, llibertaris, fins i tot cristians) van ser coincidents: llibertari de tota la vida, anarquista, humanista, sempre disposat a ajudar als més necessitats, home de pau, rebutjant sempre tot tipus de violència. Exiliat a França després de la guerra civil, per les seves idees, unes idees basades en la igualtat, l'amor i la pau. Qui pot estar en contra de tot això? Doncs tots aquells, que disposen, dels poders financers i polítics, governs, banquers, empresaris, militars, jutges, l'església..., i tots els seus seguidors.

Actualment, encara molta gent, al sentir paraules com: anarquia, llibertaris, etc., automàticament ho relacionen (substitueixen) per significats com: desordre, violència, robatoris, degeneració..., etc. A tots aquests pobres desinformats, enganyats per la "informació" de l'estat, els hi puc dir, que l'anarquisme, no és l'abocador d'aquesta societat, que prou de llençar sobre nosaltres, definicions (merda), que no ens pertany. Precisament, no hem sigut els anarquistes els creadors de les misèries del d'aquest món: corrupció política, màfies, pobresa, fam, racisme, guerres, tortures, destrucció de la natura i medi ambient, sous miserables, famílies reals i famílies sense recursos (i reals), riquesa i benestar només per alguns...etç. Els responsables de tot això, i més encara, surten per televisió i d'altres mitjans, parlant sobre "ordre" i "justícia". Mereixen doncs, el nostre suport i confiança? Hem de continuar sent partícips d'aquest cinisme social? Caldrà buscar, entre tots/es, alternatives, per poder prescindir d'aquests càrrecs socials totalitaris i el seu sistema, tant just i que tant ens satisfà a tots.

La desinformació ens torna éssers manipulats perillosament equivocats. En la història de l'anarquisme berguedà, la seva vessant més pacífica i tendra, pot estar representada plenament, per la figura d'en "Ramonet Xic", clar exemple de fraternitat directa, pels nostres enemics i per tothom.

Cal no oblidar, l'altra vessant llibertària, potser menys dolça, més de combat, més propera a la mort, menys acceptada per al públic, però que en situacions crítiques, potser sigui l'única alternativa: millor morir lluitant dignament, defensant els drets de tothom, que viure indignament, ofegats per la misèria i la humiliació de qualsevol sistema de govern. Entre altres, aquest són dos camins a seguir, tots podem triar lliurement, perquè això és l'anarquia: llibertat.

Tots els homenatges amb noms i cognoms, en definitiva, són per tots aquells llibertaris que injustament van patir les conseqüències d'un règim militarista i clerical.

DES D'AQUEST INDRET DE LA MUNTANYA DE QUERALT VAN SER LLENÇADES PART DE LES CENDRES DEL COMPANY RAMON CASALS ORRIOLS "RAMONET XIC" (1908-2001) QUE VA MORIR A FRANÇA EL DIA 24 D'ABRIL DE 2001.

NO OBLIDAREM MAI AL "RAMONET", ANARQUISTA BERGUEDÀ QUE VA DEDICAR LA SEVA VIDA A L'EMANCIPACIÓ DELS EXPLOTATS I A LA LLIBERTAT GLOBAL DE LA PERSONA.

VISCA LA LLIBERTAT

LLIBERTARIS BERGUEDANS COORDINATS PER HOMENATJAR I PERPETUAR LA MEMÒRIA DE QUI VA SER AMIC I COMPANY EN LA LLUITA PER L'IDEAL.

Berga, novembre de 2001

Placa que es va penjar al mirador de Queralt en homenatge a Ramon Casals i Orriols

Berga una ciutat plena de prohibicions

Segur que tots els berguedans, ens haurem fixat ens els canvis relativament recents que ha sofert la ciutat en el tema de la circulació. Sobretot els conductors de tot tipus de vehicles ens hem vist sorpresos més d'una vegada per uns canvis en els nostres carrers que ni enteníem ni desitjàvem, i sobretot sobre els quals no se'ns ha preguntat en cap cas la nostra opinió, no vivim en democràcia? Però amb un Ajuntament tan barroer, és difícil viure democràticament, ja que es dediquen a malgastar els nostres diners amb obres desmesurades i inútils, mentre algunes associacions que donen vida a la ciutat, veuen el seu treball molt limitat per la manca de col·laboració. Un dels primers canvis recents que recordo, és el del Passeig de la Indústria, és a dir , *el Vall*. Fa alguns anys tothom es queixava que a la zona del Vall s'hi produïen embussos massa sovint, i sobretot els dissabtes a causa de totes la gent que anava al mercat. Doncs bé, l'Ajuntament va intentar posar-hi solució, però deurien anar faltats de tècnics aquella temporada i la cosa va sortir com va sortir. Els primers dies ningú sabia cap on anar, ja que havien canviat una cosa que durant molts anys havia sigut igual, i l'havien canviat sense informar a ningú. Passat el llarg temps d'adaptació el resultat ha sigut una pitjor distribució de l'espai, i la circulació en aquella zona en els dies de gran afluència de cotxes continua sent caòtica. Ja tenim un canvi que ha molestat i encara està molestant molt, i que no ha servit per res. Un altre canvi que ha obtingut un gran rebuig popular, ha sigut el de les famoses bandes sonores. Aquest canvi sembla realitzat per algun mecànic que ha aconseguit entrar al poder local fa poc temps, perquè aparentment aquestes bandes sonores només afavoreixen als mecànics de cotxes, ja que són els únics beneficiats de les destrosses i molèsties que produeixen les bandes sonores als cotxes. I a més a més, corren rumors que les bandes sonores no són massa econòmiques, i si afegim les que s'han perdut, i s'han tingut que tornar a muntar, ens trobem amb una despesa faraònica més, amb la que carregar a final de mes, encara que això als nostres polítics tampoc els hi deu importar gaire, ja que serem nosaltres els qui les tindrem que pagar.

Finalment, l'últim cas de la nova distribució urbana que proposa l'Ajuntament el trobem al Carrer del Roser. La intersecció que abans ens permetia anar cap al Passeig de la Pau per dos carrers diferents s'ha modificat, i ara

Visca el Nadal !

A Berga ja podem ser feliços! Ja tenim un enllumenat digne de la nostra ciutat!

Almenys això es deu pensar la gent de l'Ajuntament, que valoren el Nadal per l'estètica de la ciutat. Aquest enllumenat que potser si que té alguna cosa més bonica que l'enllumenat anterior (cosa realment fàcil d'aconseguir), tampoc aporta res de nou en una època de l'any on es valoren bàsicament les coses més superficials, i en que la gent intenta fer veure que és feliç encara que no en tingui cap motiu, deixant de banda les coses realment importants.

Hem de dir que l'ajuntament ha anat molt de pressa a comprar i col·locar les llums de Nadal, fins i tot, potser massa ja que cap a mitjans de novembre l'enllumenat de Nadal ja estava col·locat, ja hem direu perquè? En canvi altres obres que realment millorarien la vida a la ciutat, com per exemple la creació d'una piscina coberta municipal, o d'un parc al descampat de la Rasa dels Molins, fa anys i anys que s'haurien d'haver acabat, però segons per quines coses l'ajuntament pot arribar a

FRANQUISMO = CARLISMO

El franquismo donde se sitúa ideológicamente? ¿Cómo era el régimen franquista, fascista, nazi, carlista, populista, etc.?
Todas estas preguntas hay que plantearlas, para comprender la ideología por la que se rigió el régimen franquista. ¿Franco era un fascista? La respuesta es negativa –no-.

El fascismo ideológicamente y prácticamente era un régimen beligerante con la iglesia, se distinguía por su talante laico y autoritario. El fascismo es partidario de mantener separados los poderes del estado y la iglesia. Consideraba que el estado debe legislar y regular por medio de las leyes la sociedad, incluida la iglesia.

El franquismo construye un régimen legitimista, dónde la iglesia mantenía unos privilegios heredados del feudalismo. La iglesia era parte del estado y este nombraba a sus obispos. La iglesia legislaba en nombre del estado en materias como educación, censura, moral, convivencia, etc.
El franquismo adoptó como propio el derecho canónigo de la época feudal, el mismo que consideraba, que el poder civil o del estado, no podía regular ni sancionar los privilegios que la iglesia tenía como los derechos constitucionales; es decir el estado no podía legislar sobre la vida orgánica de la iglesia. La iglesia tenia potestad para legislar el desarrollo de sus individuos como de sus bienes patrimoniales: "El estado sólo podía llegar a la puerta de la iglesia y detenerse". A partir de allí, lo que sucedía de puertas adentro, sólo le incumbía a la jerarquía eclesiástica, todo quedaba supeditado a Roma. Como podemos observar Franco no era un fascista, entones podría ser un nazi. El nazismo, marginó a las iglesias, bajo la amenaza de ilegalizarlas, consiguió de ellas, su colaboración cuando el régimen lo necesitó. Con el tiempo creó las infraestructuras necesarias para edificar una nueva iglesia germánica, basada en el idealismo alemán, la sustitución de Dios por el Estado. Descartado el fascismo y el nazismo, la resultante es que el régimen franquista era un estado carlista, ya que recogía en su totalidad las legitimidades por las que el carlismo había provocado tres guerras civiles durante el siglo XIX. El franquismo sumaba todos los fundamentos doctrinales y teóricos que habían originado el movimiento carlista.

Franco creó un estado–iglesia, pilar fundamental del pensamiento carlista. Del carlismo recogió toda su simbología y las puso al servicio de sus intereses. Incluyó en las insignias y estandartes del estado, la simbología de los Austrias y la de sus reinos y ejércitos; unificó iglesia y estado y asumió la potestad de nombrar obispos como había hecho los mismos Carolingios, Austrias, Borbones. En la bandera del estado, coloca la gallina de los Austrias, adornada con los escudos reales de los reinos de las españas. No llegó a restaurar la Inquisición porque Roma se negó a ello. Decapitó la Falange y la integro a su régimen en 1937. Procuró siempre mantener enfrentados a requetés y falangistas, para demostrar la pluralidad de España ante las cancillerías extranjeras.
El franquismo aglutinó todos los valores por los que había luchado el carlismo des de 1830. Era un estado anti-liberal, ultra católico y anclado en las estructuras del feudalismo.
Por fin en 1936 los carlistas habían realizado sus sueños, al ganar la IV Guerra Carlista 1936-1939, después de un siglo de insurrecciones y pronunciamientos. El franquismo contó prácticamente con los mismos apo-

yos sociales. Tenía a su favor las zonas rurales católicas, el clero bajo, la burguesía, la pequeña burguesía, la nobleza y los legitimistas; y en contra, las zonas urbanas y los progresistas. En la última guerra carlista 36-39, la propia jerarquía católica abrazó la cruzada nacional.

El franquismo, lo mismo que el carlismo pertenecía al mismo cuerpo ideológico, con pequeñas modificaciones, como el feudalismo reciclado.

José Antonio Primo de Rivera fundador de Falange, hijo de papá y niño fino, fundó la Falange con el objeto de limpiar la imagen de su padre el dictador Primo de Rivera. En la Falange confluían varias corrientes como las de Onésimo Redondo, Ledesma, el propio José Antonio, etc.

El franquismo con el golpe de 1937, elimina las tendencias que le estorbaban en la Falange y de esta manera no tubo ningún problema con las camisas viejas, Girón de Velasco, Raimundo Cuesta, Arrese, etc., que lo único que esperaban de la Falange era un reconocimiento a sus aspiraciones. Franco les recompensó con una silla ministerial y solucionó el problema de Falange.

La guerra civil de 1936-1939 fue en realidad una nueva guerra carlista. La muerte prematura de Sanjurjo y Goded, propicio la toma de poder de Franco, este como buen Carlista, instituyó un régimen legitimista que se llamó franquismo. Se erigió en rey carlista, defensor del catolicismo y de la cristiandad.

El franquismo representó en el siglo XX el carlismo del XIX, enlazó la obra absolutista de Fernando VII y duró prácticamente hasta 1982. La conclusión es clara: franquismo y carlismo fueron en el fondo una misma cosa.

UN LIBERAL

CONTES

Manca d'experiència o manca de voluntat? (El conte de la facilitat)

Hi havia una vegada, una dona que ja estava gaudint de l'última etapa de la maduresa.Aquesta dona (egolatrismes a part), es creia una revolucionària, però com que era tan revolucionària, s'havia passat la vida criticant el que feien les altres persones, ja que ella amb la base cultural que tenia, i amb la muntanya de llibres que s'havia llegit al llarg de la seva vida, es veia superior, per tant, podia opinar sobre totes les coses que feien les altres persones, i creia que la seva opinió era sempre la més pròxima a la veritat, ja que amb la grandesa del seu intel·lecte no es podia equivocar.

Però un dia aquesta dona en la seva reflexionant vellesa es va donar compte d'una cosa, s'havia passat la vida criticant, i entre crítica i crítica no havia fet res, havia tingut una vida intel·lectualment intensa però físicament inactiva, ella ja en tenia prou si veia que algú se la escoltava quan criticava a l'altre gent, o si les seves crítiques tenien una mínima part de raó. Però ara, després de tants anys se n'adonava, ara veia que el pensament és el pas previ a l'acció, i que sempre, per no perdre el seu valor han d'anar junts, és a dir, les crítiques únicament destructives sense proposar alternatives, perden gran part del seu sentit, i les coses sense sentit no serveixen per gaire res.

Ara aquesta dona , finalment encara que massa tard, es va adonar que mentre unes persones s'esforçaven a deixar les diferències a part, per poder fer moltes més coses sense tantes dificultats i amb més força, ella es limitava a la fàcil i en el seu cas inútil feina de criticar.

Llastimosament, com que això és un conte realista i les vides de les persones sempre acaben malament, aquesta historia no podia pas ser diferent. Al cap d'un any d'haver organitzat un nou grup contra la manipulació religiosa, i de treballar amb moltes altres persones en un nou projecte contra l'estat, un grup paramilitar amb vinculacions amb el govern, que s'acabava de crear, la va assassinar perquè al cap de tants anys, finalment havia començat a fer coses amb molt futur, però per mala sort per ella, no en aquest món.

(aquest text només intenta ser una crit a la lluita activa. Ja en tenim prou amb les crítiques dels polítics, periodistes, televisió, policies, etç, com per no parar de criticar-nos i fer-nos el camí més difícil entre nosaltres mateixos. Pensa i actua, organitza't i lluita.)

Un activista

RANKING DE LES EMPRESES MÉS EXPLOTADORES DE LA COMARCA, L'ANY

1ª BERMAQ SA: CONTROL, SALARIS DE MISÈRIA, CONTRACTES TEMPORALS...

2ª VIDUR: ALIENACIÓ LABORAL, FAVORITISMES POLÍTICS...

3ª MAGRIÑA S.A.: RISCOS LABORALS, EXPLOTACIÓ LABORAL PURA I DURA..

4ª AMP: MULTINACIONAL, ENGANYS, COACCIÓ, EXCLUSIVISTES...

5ª EL GIMNÀS: EXPLOTACIÓ LABORAL, CONTRACTES DE PRÀCTIQUES...

6ª ESCOLA SANT FRANCESC: VENEDORS D'OBRERS...

EMPRESARI: VOLS APARÈIXER EN AQUEST RANKING?

DONCS EXPLOTA ELS TEUS ASSALARIATS!

ALGUN DIA

Quan diran els treballadors que és temps de rebel·lió,
quan diran els explotats que ha d'esclatar la revolució,
quan aprendran a dir que no!
Quan diran els obrers que s'ha d'alzecar la insurrecció,
quan diran els oprimits que s'ha de passar a l'acció,
quan aprendran a dir que no!
Quan parlaran els joves en mots d'agitació,
quan transformaran les dones aquesta salvatge globalització,
quan aprendran a dir que no!
Fins quan haurà d'esperar la societat
per aconseguir la tan desitjada igualtat.
Quan començarà el proletariat
a lluitar per la seva llibertat,
tot pot ser infinit, fins i tot la meva esperança,
però espero que algun dia, s'acabi aquesta injusta venjança.

NAVIDAD MUY PERSONAL

Abetos, estrellas, luces, belenas,
regalos, adornos, consumo, ilusión,
¿pero no preguntamos quiénes?
ni, para vivir tiene razón.
Hoy es Navidad
en casi todo el mundo es día de alegría,
¿o quizás es día de tristeza?
pues puede existir la felicidad
entre la miseria, el hambre y la pobreza,
podrá existir la libertad
para todos los presos sin causa,
o para los justos sin justicia,
para las guerras existirá hoy pausa
o habrá aún más injusticia.
Lo cierto es que hoy es Navidad
y en el mundo reina la soledad,
morirán más niños por desnutrición,
morirán más especies por contaminación,
seguirá existiendo discriminación,
continuará el prepotente, el más fuerte
aplastando al débil, hasta lograr su muerte.
Continuará reinando la maldad
porque los falsos predicadores de la paz,
son los caballeros de las batallas
y preparan a sus guerreros para no perder jamás
así su oración = Prepotencia da la talla.
Si hoy es Navidad
pero en el mundo existe infelicidad,
la tristeza se apoderó de la belleza,
y la naturaleza continúa oprimida por la riqueza,
por eso y por mucho que se intente disfrazar
la Navidad es simplemente falsedad.

RESPOSTA ALS ARTICLES ANTINACIONALISTES

Companys i companyes del Pèsol Negre:

Després de llegir el vostre darrer número d'octubre/novembre de 2001, i especialment després d'haver llegit els articles que hi ha sobre «nacionalisme» i els punts de vista que s'hi donen, crec que seria adient fer-hi unes quantes matisacions:

En principi, he de dir que em sembla molt bé que vulgueu iniciar un debat sobre aquest tema, ja que crec que hi ha hagut ja massa malintencionats que han mirat de desviar l'atenció sobre el veritable problema de la qüestió, que queda molt per sobre de les diferències conceptuals entre «nacionalistes», «anarquistes», «independentistes», «comunistes», ... Realment, segons el meu humil punt de vista, el que hi ha és una versió dels fets interessada (des de totes bandes, perquè, no ho oblidem, a tothom li agrada tenir la raó, o que li donin, ja siguis comunista, o anarquista, o ...), en què compta més la desqualificació del «rival» que no pas veure quines aportacions dels diversos discursos poden ser útils i fer-nos evolucionar de cara a aconseguir l'objectiu final (aquell que cadascú cregui que és el «seu» objectiu final).

Posats a puntualitzar, m'agradaria comentar què és allò que jo entenc, com a lector vostre, que és el «nacionalisme»: en primer lloc, cal dir que el nacionalisme de l'esquerra revolucionària als Països Catalans és totalment antagònic a qualsevol reivindicació nacional de les classes benestants, classes que només utilitzen el sentiment nacional per a fer créixer encara més els seus propis beneficis econòmics i per a reduir una cultura nacional identificadora d'un poble, com la catalana, en uns simples trets folklòrics utilitzats per interessos. El manteniment del sentiment unitari de pertinença a una mateixa entitat nacional, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó, així com el refermament de la nostra identitat, essent conscients del seu caràcter integrador i de la pluralitat enriquidora que històricament ha anat definint els trets característics del poble català, són peça fonamental per a la construcció d'uns Països Catalans on hi hagi una distribució igualitària dels recursos materials.

És cert que les primeres idees nacionalistes, com expliqueu als vostres articles, sorgeixen a finals del segle XVIII, i més específicament després de la Revolució Francesa, i que primer es vinculen al pensament de la Il·lustració, prenent ja consistència mitjançant el romanticisme alemany al segle XIX (especialment amb l'ascensió de la burgesia a classe dirigent, amb la conseqüent organització del poder polític d'acord amb els interessos d'aquesta classe, sorgint la societat nacional burgesa). Però no és menys cert que ni en els orígens de l'ideari nacionalista, i encara menys en la seva evolució posterior, ni tampoc en l'actualitat, el «nacionalisme» sigui un tot indivisible, sinó que coexisteixen diferents corrents dins els moviments nacionals, que difícilment poden tenir punts de connexió. Així doncs, reduir el concepte de «nacionalisme» a dos o tres paràgrafs plens de paraules amb dobles sentits i mitges veritats no resulta res més, en definitiva, que una manera massa fàcil de fer demagògia.

Tot sovint, quan en els ambients anarquistes es parla de «nacionalisme», i fins i tot d'«independentisme», i malgrat que tot sovint ambdós corrents de pensament (l'«independentista» d'una banda, i l'«anarquista» de l'altra) i la gent que les segueix ens veiem *forçats* a treballar conjuntament (i dic «forçats» perquè no són precisament pocs els casos en què té més importància allò que ens separa que no pas allò que ens uneix), acostumem a topar sempre amb el mateix escull: «no concebre l'alliberament nacional

fora de l'Estat. Això ha portat l'anarquisme a no assumir aquest alliberament per por d'estar potenciant un nou Estat, i l'independentisme, a reivindicar aquest Estat com a única forma d'alliberament nacional. Això els ha portat a una limitació en la seva actual lluita contra l'Estat espanyol: en l'anarquisme, en tant que reprodueix aquest Estat en la seva extensió territorial, acceptant-se el nom i el gentilici i prenent-lo com a marc de lluita en el present i com a unitat d'organització en el futur i en l'independentisme, en tant que reprodueix l'Estat i els seus esquemes repressius (...) No han entès que els Països Catalans deuen la seva existència com a nació no pas a cap institució, sinó a la nostra presència com a poble viu i al capdavall a una continuada rebel·lia contra les institucions que en la seva tasca d'anul·lació d'identitats i de pensaments —com a mantenidors d'un ordre social injust— ens han volgut fer espanyols i francesos i que per tant, la nostra continuïtat com a poble és molt abans l'alliberament nacional dels Estats opressors espanyol i francès, que no pas una reivindicació estatista.»

La indiferència, quan no menyspreu, de determinats grups anarquistes davant la lluita per l'alliberament nacional és, al meu entendre, una forma massa gratuïta de treballar (malgrat que sigui inconscientment) en favor dels Estats espanyol i francès, i de pas de les classes que en treuen profit (la Gran Banca, transnacionals, especuladors de tota mena i nacionalitat, ...). Dividir les forces només suposa que l'«enemic» ho té molt més fàcil a l'hora de mirar d'anorrear la possible dissidència. La Nació i l'Estat no són pas sinònims, i ni tan sols són conceptes complementaris. L'Estat (capitalista) és la institució de govern i d'administració, així com el territori on aquesta institució exerceix el seu govern i la seva administració. L'Estat institucional, com a forma organitzada de poder, es desenvolupa en el temps prenent diferents formes com dictadura militar, democràcia burgesa, socialisme estatista, etc. Allò realment important és que, malgrat les diferents formes que pugui prendre, sempre es redueixen a uns esquemes similars: grups dominants exercint el poder, moneda, cossos repressius, escoles, presons, manicomis, ...

Una nació no és ni una entitat mística, ni una entitat estàtica. Una nació o societat nacional és una forma de societat que adquireix un grau característic de coherència i d'especificitat culturals (en el sentit més ampli de cultura) com a resultat (en cada moment determinat considerat) d'un procés històric en el qual les dades genèriques permanents del fet social (geografia, hàbitat, formes psicoculturals, destacadament la parla, formes suprastructrals, especialment l'organització política, etc.) es concreten, les unes en funció de les altres respecte a les diverses possibilitats de cadascuna d'elles aïlladament, en relació amb una dinàmica específica de les relacions de producció—consum i de la classe social que les dirigeix. És la interacció dels diferents factors, no cadascun d'ells aïlladament, els que configuren la societat nacional, en cada moment històric, determinada i no repetida enlloc més. Això no es produeix perquè sí, sinó perquè hi ha una dinàmica econòmica i social pròpies que a l'Europa occidental, en concret, ha depès de la transformació de l'economia feudal en capitalista i de la paral·lela ascensió de les classes burgeses dominants a classe hegemònica. En el cas concret dels Països Catalans, aquesta concepció de la nació «té des del punt de vista polític una conseqüència bàsica, i és de fer evident que l'*opressió d'una societat per un poder extern és sempre una opressió global* i que a la base d'aquesta opressió hi ha una *mediatització econòmica* i una *opressió social*, en greu desprofit de les classes dominades de la societat oprimida i del lliure i ple desenvolupament d'aquesta societat. La conseqüència política última d'això és que només l'alliberament social i polític d'aquestes classes dominades pot salvar-les i salvar tota la societat d'aquesta situació d'opressió total:

revolució social i alliberament nacional esdevenen aleshores *termes sinònims* i un únic moviment històric.»

Sovint l'Estat conté més d'una nació, o bé una nació està dividida en dos o més Estats (com el cas dels Països Catalans). Quan un Estat és plurinacional, adopta com a idioma oficial i com a muntatge cultural en general, el d'una de les nacions, iniciant així en les altres un procés de substitució de tots aquells elements que configuren el seu tarannà característic. Com a unitat artificial, el nacionalisme estatalista esdevé la ideologia de l'Estat, complint dues funcions: d'una banda eliminar qualsevol rastre de consciència diferencial entre les dues (o més) nacions sotmeses per l'Estat, amb la finalitat d'evitar qualsevol intent de secessió i de fraccionament del seu poder, i de l'altra, com a element de superació dels antagonismes socials (com a consolidació d'un ordre social classista). Davant aquest fet, i com a conseqüència, sorgeix el concepte d'«opressió nacional», que es manifesta en dos nivells: d'una banda, directament, amb l'ocupació militar, amb la imposició de divisions administratives aberrants, amb una repressió oberta o camuflada sobre les manifestacions lingüístiques i culturals, la substitució d'aquestes manifestacions per les oficials de l'Estat, la uniformització general, ... De l'altra, en un nivell indirecte, amb l'alienació de la població amb la introducció de l'«estatalisme», és a dir, l'admissió de la pàtria estatal com a anul·lació de la capacitat de raonament de l'individu, i contribuint de passada a perpetuar i consolidar el sistema.

En canvi, el nacionalisme que pren com a base la nació, intenta superar aquest alienament i redescobrir la identitat nacional. En aquest sentit, i unit a una pràctica anticapitalista, pot esdevenir un factor progressista, arribant a ser un factor de desestabilització de l'Estat central. Com a mostra d'això, i ja per acabar, voldria posar de manifest un text que, malgrat ésser d'una altra nació i d'un altre període, crec que defineix a la perfecció allò que s'ha mirat d'explicar en tot aquesta redacció: «Per a nosaltres [el problema nacional] va unit al de classe. No poden haver-hi solucions diferenciades. Ens declarem independentistes. Som bascos, pertanyem a un poble molt diferenciat dels demés tant culturalment com ètnicament i lingüísticament. Com a autònoms la lluita per la independència l'assumim com la ruptura de tot tipus de dependència nacional, econòmica, ecològica... a través de l'autogestió generalitzada, que garanteixi una real independència, solidària amb la resta de nacions i comunitats.»

LLUÍS (PINGU)

Per la llibertat! (amb nacionalisme o sense)

Voldria començar dient que jo no soc nacionalista, però llegint l'article que va sortir al Pèsol Negre nº7, vaig creure necessari fer algun tipus de contestació, no per començar un debat "serio", encara que potser si un debat seriós. Personalment, per interès coneixo una mica per sobre les diferents teories sobre el nacionalisme, encara que en un tema tan extens és difícil arribar a conèixer totes les opinions, i per això mateix em va decepcionar força l'article del Pèsol Negre, i vaig veure el motiu pel qual els anarquistes son antinacionalistes, perquè s'han anat creant una idea de nacionalisme, que si en alguns casos pot ser certa, moltes vegades no és així.

Penso que l'autor del text té una espècie de "merder mental" tan immens – i espero que només sigui en el cas del nacionalisme- que hauria d'abandonar l'actual idea sobre nacionalisme i tornar a aprendre de nou, però aquest cop, obrint-se a totes les possibles aportacions i sense ser dogmàtic en cap moment, perquè crec que això és el que l'ha portat a tenir aquesta desfasada i confusa idea. També seria convenient comentar que per molt que es vulgui, i per molta capacitat de sintetitzar que es tingui, degut a la gran diversitat de nacionalismes que existeixen, amb dues pàgines mai es podrà parlar de tot, i el que no s'hauria de fer és el que ha fet l'autor de l'article, ja que simplificar les coses no és arreglar-les sinó, que s'augmenten encara més les complicacions, és a dir, no es poden ficar tots els nacionalismes dins el mateix sac i fora problemes, si funciones resultaria molt pràctic , llàstima que la realitat no hi ajudi gaire. Per aquest motiu s'observa una gran despreocupació per les conseqüències que pot produir un text tan poc rigorós, i tan fora de to que sembla escrit per un adolescent de 14 anys, que no pot controlar els seus impulsos més primitius en plena crisi existencial. També suposa despreocupació ja que fins ara el Pèsol Negre penso que havia assolit (imagino que a costa de molt treball) una gran credibilitat, semblava una revista popular, oberta a tothom i per tothom, i amb aquest article crec que s'ha tancat en banda.

També penso que seria interessant, alhora de fer un article que engloba a tants col·lectius diferents, fer una mica de periodisme d'investigació, demanar l'opinió a totes les persones autoanomenades nacionalistes, veure sota quins principis es regeixen, veure el seu treball diari, veure si son únicament nacionalistes o també s'interessen per altres temes, etc. ja que són aquestes persones les més implicades i les que treballen seguint aquesta ideologia, això també serviria per veure que la diversitat de nacionalismes és una realitat i un fet totalment comprovable a la pràctica, i quedaria demostrat que és mentida el que diuen algunes persones, que el nacionalisme és sempre igual en tots els casos. Però, és clar! és molt més facil omplir dues pàgines cagant-se amb tot sense tenir-ne coneixement, llàstima que també implica molta irresponsabilitat aquest fet.
Espero que aquest text que he elaborat us faci reflexionar i replantejar-vos algunes coses de nou ja que és l'única finalitat que té, i ho sento si us ha molestat, no era la meva intenció, però prefereixo ser sincer i quedar malament que ser un hipocrita.
Finalment si hem permeteu posar un nom a aquest article el definiria com un article mentider.

Joan Joan Joal

Nota de redacció
El Pèsol Negre és una revista oberta i plural on hi tenen cabuda tot tipus d'opinions, així si no s'està d'acord amb un article publicat sempre es pot **contraargumentar** amb un altre article. Cal recordar també que el Pèsol Negre només es responsabilitza de l'editorial i que tots els articles són responsabilitat dels seus autors. Salut, coherencia i revolució!

Individu i Autodeterminació versus nacionalisme i estat

La diferencia entre anarquistes i nacionalistes prové de la manera de pensar el món i pensar-nos nosaltres mateixos i, com no, dels diferents orígens socials i els diferents objectius.
El nacionalisme parteix d'un concepte inventat per pensadors alemanys com Herder, es tracta del volkgeist o "esperit del poble". A partir de la invenció d'aquest concepte, es podran formular les teories nacionalistes, que perseguiran legitimar els moviments que pretenen la creació d'estats, anomenats nacionals. El nacionalisme parteix de la creença en cultures amb certes característiques essencials i diferencials, perfectament definibles. Pels nacionalistes una cultura seria quelcom delimitable y essencial, amb unes característiques perfectament definibles i amb un sentit propi (evidentment societats i cultures són pensables de moltes altres formes).
L'anarquisme parteix de la il·lustració francesa i escocesa, i del "sapere aude" de Kant. Si la unitat bàsica de pensament pels nacionalistes és la nació –concepte essencialista de cultura-, pels anarquistes és l'individu –concepte essencialista de persona-. L'individualisme és la creença que la persona és quelcom essencial i ple de contingut en si mateixa, és a dir, que una persona és pensable al marge de la resta, que una persona totalment aïllada segueix tenint contingut en si mateixa. (hi ha altres formes de pensar la persona, tot i que a occident predomina la individualista). De l'individualisme parteixen pensaments tant diferents i oposats com el liberalisme i l'anarquisme.
A partir d'aquests dos conceptes igualment inventats i tant diferents, s'articulen els dos pensaments:
L'anarquisme que parteix de la independència total de l'individu i que pretén la creació d'una societat basada en la lliure associació d'individus en col·lectivitats –constantment autodeterminades-; on no hi ha lloc per

l'explotació de la persona per la persona. I el nacionalisme que pretén la independència i autonomia de les nacions, normalment articulades a partir d'un estat.

Alhora de pensar la societat volguda, pels anarquistes el concepte nació -si realment existís-, no seria cap problema, ja que coincidiria amb les col·lectivitats lliurement constituïdes i federades entre elles. El problema real és que pels anarquistes el concepte nació està més allunyat de la realitat que el concepte individu, ja que està creat per a unes finalitats que passen per sobre del concepte individu: està creat amb la voluntat de legitimar la creació d'estats.

Les claus de tot plegat: individu/nació. Quin concepte s'apropa més a la realitat, o quin serveix millor als objectius de cadascú. Els anomenats nacionalistes d'esquerra, haurien de reflexionar entorn el concepte nació, el perquè de l'aparició d'aquest concepte i les finalitats que serveix. Al meu entendre, el concepte nació entra en un greu conflicte amb la realitat i les complexitats de les societats (sinó que li preguntin al Sr. Barrera). Per tant, els anomenats nacionalistes d'esquerres han de definir-se clarament davant la natura de les societats, les cultures, els conceptes de nació, la forma de govern que desitgen, davant els estats, les fronteres...; per finalment, trobar o redefinir un concepte que –sabent que sempre serveix a uns objectius- s'apropi més als valors ètics que diuen recolzar.

Molts d'aquests nacionalistes als que ens referim es consideren també marxistes o comunistes. El comunisme ha estat repressiu cap als moviments d'alliberament nacional –tant a nivell pràctic com teòric, salvant dignes excepcions- al contrari que Bakunin i els àcrates. A més, cal que sapigueu que el catalanisme d'esquerres i popular a Catalunya sempre va estar al costat –o barrejat- amb republicans federals i anarquistes i no amb els nacionalistes de la renaixença. Finalment, cal que recordin el paper dels comunistes assassins, traïdors i contrarevolucionaris a la Catalunya contemporània, i què dir dels "xaqueteros" de la majoria dels nacionalistes burgesos, en fi...

Per l'anarquisme el concepte nació és del tot superable gràcies al mètode d'associació que pretenem per a les persones –pensades com a individus-, ja que ens basem en la lliureassociacio, en la independència i la federació. Però, i pels nacionalistes? Com solventeu la qüestió de la persona pensada com a individu? I, com solventeu el tema de la forma de govern?

En fi, ja direu alguna cosa i, mentrestant, per provocar una mica, aquí va el següent reguitzell de coneguts lemes: Un patriota, un idiota!, Ni dios, ni patria, ni rey! Me cago en la nación y el cabrón que la gobierna... I pels mes il·lustrats, com va diu Kirk Douglas a *Paths of Glory* (Senderos de Gloria) de Kubrick: "El patriotismo es el último refugio de los canallas".

Salut i revolució social us desitja un anarquista català, per suposat infinitament més independentista i lliberta-ri que qualsevol nacionalista..

Pep i tu

Les diferents empreses a sota anunciades no tenen perquè compartir la ideologia dels diferents articles de la revista

ON ENS PODEU TROBAR I ALTRES...

L'ASSEMBLEA REDACTORA DEL PÈSOL NEGRE ES REUNEIX ELS DIUMENGES A LES 18:00 HORES DE LA TARDA, AL LOCAL DEL CENTRE D'ESTUDIS I L'ASSOCIACIÓ COLUMNA TERRA I LLIBERTAT

Per posar-te en contacte amb nosaltres, participar en el pèsol o fer-nos arribar treballs: pots venir a l'assemblea del Pèsol, fer servir l'apartat de correus 16 de Berga (08600), o enviar-ho a l'ateneu llibertari (c/ Pinsania S.N); tot indicant "Pèsol negre" al sobre. També pots fer servir el correu electrònic:

pesolnegre@hotmail.com

FER EL **PÈSOL NEGRE** COSTA DINERS, PERQUÈ SEGUEIXI SORTINT ENS CAL LA TEVA COL.LABORACIÓ. POTS SUSCRIURE'T, COMPRAR BONS D'AJUDA O SIMPLEMENT FER UN INGRÈS AL NOSTRE NÚMERO DE COMPTE:

LA CAIXA DE PENSIONS 2100-0015-68-0104597321

VOLS REBRE EL **PÈSOL NEGRE** A CASA TEVA?

DONCS FES UN INGRÉS D'UN MÍNIM DE 1.500 PESSETES AL **NÚMERO DE COMPTE 2100-0015-68-0104597321DE LA CAIXA DE PENSIONS**. ENVIA'NS UNA CÒPIA DEL COMPROVANT JUNT AMB LA PRESENT BUTLLETA I REBRÀS **EL PÈSOL** DURANT UN ANY –6 NÚMEROS-.

NOM.....COGNOMS.....

ADRE-
ÇA.....POBLACIÓ.....PROV

TOTS ELS DILLUNS A LES 20:00 H., L'ATENEU LLIBERTARI DEL BERGUEDÀ **REALITZA LA SEVA ASSEMBLEA.**
PENSA I ACTUA, PARTICIPA!

EL CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS AGRAEIX UNA DONACIÓ ANÒNIMA DE LLIBRES FETA FA UNES SETMANES.

L'ASSEMBLEA DEL CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS ES DUU A TERME EL DIUMENGE A LES 15:30 H. AL SEU LOCAL, UBICAT AL CARRER DEL BALÇ Nº 4. SIGUES LLIURE I CULTURITZA'T!

Finances: despeses i ingresos tinguts en l'el·laboració del vuitè número del Pèsol Negre

- **Vuitè: 500 exemplars de 16 pàgines: 30.000-17500 pts (propaganda) = 11900 pts de despeses.**
- **Les despeses en l'el·laboració del pèsol les paguen a mitjes el centre d'estudis Josep Ester Borràs i l'Ateneu llibertàri del Berguedà, conjuntament amb les aportacions personals.**